

DE ZUSJES BRADFORD

Liefde op een briefje

BECKY WADE

Novelle

Vertaald door Carianne van Holst

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Liefde op een briefje gaat vooraf aan *Hart op het spel*, het eerste deel van de romantische serie *De zusjes Bradford* die de liefdesverhalen van drie zussen in een klein, gezellig plaatsje in Pacific Northwest volgt.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede, 2017
Vitruvius 13, 3962 SE Wijk bij Duurstede
www.uitgeverijdeparel.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *Then Came You*
Copyright © 2017 by Rebecca C. Wade
Author photography: © Emilie Hendryx of E.A. Creative Photography

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling.

Vertaling *Liefde op een briefje*: Carianne van Holst
Vertaling eerste hoofdstukken *Hart op het spel*: Daniëlle Heerens
Opmaak omslag: TMgraphics.nl
Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl
ISBN 9789492408129
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Ik ben dankbaar voor de fantastische groep vrouwen
die samen met mij aan deze novelle heeft gewerkt.*

*Uitgever Charlene Patterson,
omslagontwerper Jennifer Zemanek,
en de geweldige meelezers Brittany,
Beth-Anne, Tima en Shelli...*

Bedankt!

Glenners dagboek

Sylvie is vandaag bij me weggegaan.

Toen Glenna het te horen kreeg, kwam ze langs met dit dagboek en een meelevende blik in haar ogen. Ze moedigde me aan om mijn gedachten en gevoelens aan dit in leer gebonden boek toe te vertrouwen. Met een flauwe, verdrietige glimlach zei ze dat ze hoopte dat dit me zou helpen.

Toen begon Willow te huilen. Glenna tilde haar op, wiegde haar heen en weer, en neuriede een slaapliedje dat ik niet ken.

Ik sloeg hen gade, mijn zus en mijn baby van vier weken oud. Ik wist dat ik me dankbaar en getroost zou moeten voelen door Glenna's steun. Maar ik voel me niet zoals ik me zou moeten voelen. Ik voel geen van de dingen die ik normaal gesproken voel. Ik voel me hopeloos verloren. Naast de gevoelloosheid die me als een dichte mist bedekt, ervaar ik slechts twee dingen.

Ontreddering.

En paniek.

Het is nu tien uur 's avonds. Glenna en mijn moeder, die vandaag ook gekomen is om te helpen, zijn al lang vertrokken. Willow slaapt en ik ben alleen. Alleen en radeloos, dus zal ik proberen om wat te schrijven. Ik heb als bijvak Engels gestu-

deerd en haalde het ene hoge cijfer na het andere, zowel voor mijn wetenschappelijke artikelen als voor creatief schrijven.

Maar vanavond schrijf ik niet omdat ik de behoefte voel aan te tonen dat ik ergens goed in ben. Ik schrijf omdat Glenna gezegd heeft dat het zou kunnen helpen en ik heb de hulp hard nodig. Ik wil wanhopig graag begrijpen wat mij overkomen is. Als woorden me daarbij kunnen helpen, ben ik bereid om een poging te wagen.

Ik heb in mijn leven van veel mensen gehouden. Van mijn ouders en Glenna. Van grootouders, neven en nichten, vrienden. Maar ik heb nooit zo van iemand gehouden als van Sylvie Rolland. Ik houd van haar met heel mijn hart, lichaam en ziel.

We ontmoetten elkaar bijna een jaar geleden op een feest. Toen ik de woonkamer rondkeek en haar in de buurt van de open haard zag staan, brak mijn leven in tweeën. Voor dat ogenblik. En na dat ogenblik.

Sylvie is knap. Ongelooflijk knap.

Stel je in gedachten de mooiste foto voor die je ooit van het mooiste fotomodel hebt gezien. Een foto waar je je ogen nauwelijks van los kon maken. Een foto die je boeide en fascineerde. Zoals jij je voelde toen je naar die foto keek, is wellicht een tiende van hoe ik me voelde op het moment dat ik Sylvie voor het eerst zag.

Ze is slank. Lang. Ze straalt zelfvertrouwen uit en lijkt blij te zijn met haar lichaam. Die avond droeg ze een van haar lange zonnejurken. In het midden van haar blonde haar had ze een scheiding aangebracht en het viel aan beide kanten over haar schouders naar voren.

Ik vroeg aan mijn vriend wie ze was en hij vertelde mij dat ze Sylvie heette, afkomstig was uit Frankrijk en een vriendin van Margo was.

Margo gebaarde ons om naar hen toe te komen. Sylvie draaide haar porseleinen gezicht in mijn richting en haar blauwe ogen zonden een schok door mijn lichaam. We raakten aan de praat. Ze vertelde me dat ze twaalf maanden eerder was afgestudeerd aan een Franse universiteit, rond dezelfde tijd als ik mijn studie aan de University of Washington had afgerond. Ze was bezig aan het eerste deel van een wereldreis die door haar vader bekostigd werd. Ze legde uit dat de rondreis jaren zou moeten duren en dat ze enkel een rugtas bij zich had.

Ze is een kunstenares. Haar reis draaide om avontuur en onafhankelijkheid, maar ook om inspiratie. Ze was van plan om een groot aantal kunstwerken in veel verschillende landen te bewonderen en om onderweg haar eigen schilderijen te maken.

Ik stond versteld van haar moed. Ze was zo anders dan iedereen die ik ooit ontmoet had dat het onmogelijk leek dat ze mijn gewone leventje in het noordwesten van de staat Washington was binnengewandeld.

Ik ben een dwaas. Want zelfs hoewel ze me vertelde dat ze niet van plan was om lang in Merryweather te blijven, was ik al verliefd op haar aan het worden.

Dus zelfs op deze afschuwelijke dag kan ik haar nog steeds niets kwalijk nemen. Zij vertelde me tijdens onze eerste ontmoeting binnen tien minuten al dat ze vertrekken zou.

Ze was eerlijk. Ik ben degene die mezelf van alles heb wijs-gemaakt.

Sylvie had ervaring op seksueel gebied. Een week na onze eerste afspraak kleepte ze me uit in haar kamer in de Dorchester Bed & Breakfast. Ik verlangde naar haar met zo'n fysieke passie dat het pijn deed om te ademen. Dat doe ik nog steeds.

In haar kamer in de Dorchester Bed & Breakfast spelde

ik mezelf op de mouw dat mijn christelijke opvoeding me overdreven conservatief had gemaakt. Niemand hoefde het te weten. Mijn liefde voor haar was puur en echt, en ik wilde met haar trouwen, zodra ze daarmee instemde en dat alles rechtvaardigde het feit dat we met elkaar naar bed gingen.

Sylvie was impulsief. Toen we een maand een relatie hadden, zeilden we over het Hood-kanaal en vroeg ze me of ik zin had om te zwemmen. Voor ik nee kon zeggen, stond ze op, trok haar jurk over haar hoofd en dook het water in. Ze kwam lachend boven. Later, nadat ik haar terug in de boot had getrokken, hield ik haar koude, natte gezicht in mijn handen en kusten we elkaar.

Daar, in die boot, namen mijn gedachten een loopje met me. Als ze ooit uit Washington zou vertrekken, zou ze willen dat ik met haar meeging. Ik zou een manier vinden om Bradford Shipping, het bedrijf dat ik verondersteld was te erven, te verlaten en ik zou haar vergezellen op haar wereldreis.

Sylvie nam alles luchtig op. Toen we drie maanden een relatie hadden, genoten we op een zaterdag samen van een ontbijtje op bed, terwijl de regen op het dak kletterde. 'Ik ben zwanger,' vertelde ze mij met haar Franse accent. Toen keek ze me plagend aan, bijna alsof ze me uitdaagde erachter te komen of ze serieus was of niet.

Ik slikte langzaam mijn hap pannenkoek met stroop door en hoopte met alles in me dat ze een grapje maakte. We waren allebei drieëntwintig. Ik had nog weinig gedachten gewijd aan het hebben van kinderen, maar wanneer ik erover nadacht, was het altijd iets geweest wat wellicht zou gebeuren wanneer ik ouder en lange tijd getrouwd was.

'Nou?' vroeg ze.

'Ben je echt zwanger?' vroeg ik. Ik herinner me nog hoe mijn hart op een holle manier bonsde.

Ze lachte. ‘Ja.’

De realiteit van onze situatie schoot als een martelende pijn door me heen.

Ze vertelde me dat ze de baby geboren kon laten worden of een abortus kon laten plegen. Toen haalde ze haar schouder op en nam nog een paar happen van haar ontbijt. Ze vroeg me waar ik de voorkeur aan gaf. Ik zei tegen haar dat ik wilde wat zij wilde. Ze zei dat een zwangerschap wellicht een leuke ervaring zou zijn, maar dat we nog tijd zat hadden om erover na te denken. We hoefden nog niet onmiddellijk te beslissen. Veel zwangerschappen eindigden al vroeg in een miskraam.

Honderden gedachten schoten door mijn hoofd.

We waren er nog niet klaar voor om de verantwoordelijkheid voor een baby te dragen. We wisten niets over baby's. Voor het eerst in ons leven waren we volkomen zelfstandig en geen van ons was bereid om zijn vrijheid op te geven. De mensen in de kerk zouden ons veroordelen. De mensen in mijn geboortestad Merryweather zouden me voor altijd met andere ogen bekijken.

Mijn vader zou woedend zijn, mijn moeder diep teleurgesteld. Mijn ouders hebben Glenna en mij een christelijke opvoeding gegeven. Tijdens mijn middelbareschooltijd en de jaren waarin ik studeerde, spraken ze voortdurend over het belang van onthouding en de gevaren van seks voor het huwelijk. Ze mochten Sylvie toch al niet. Een zwangerschap zou alleen nog maar meer olie op het vuur gooien.

Ik wilde geen baby... dus moest ik nu om een miskraam bidden? Tot op dat ogenblik waren ‘abortus’, ‘miskraam’, ‘zwangerschap’ en ‘vaderschap’ woorden geweest die niet op mij van toepassing waren.

Sinds die dag heb ik geen pannenkoek meer gegeten.

Maar daar in bed, terwijl de regen op het dak kletterde, wuifde ik alle zorgen weg. Het had op dit moment geen zin om me druk te maken over een zwangerschap. Alles zou goed komen.

Sylvie koos ervoor om de baby te houden; ik denk omdat ze de zwangerschap zag als een nieuw avontuur dat ze graag wilde beleven. Maar ze weigerde echter om over een huwelijk met mij te praten, of over wat er zou gebeuren nadat de baby geboren was.

Tijdens Sylvies zwangerschap vertelde ik haar dagelijks dat ik van haar hield. Dan lachte ze, of kuste ze me, of streek ze met haar hand door mijn haar. Maar altijd op een vriendelijke manier.

Tijdens Sylvies zwangerschap hield ik mezelf van alles voor en ik wist zeker dat ze nooit zou vertrekken en Merryweather achter zich laten.

Toen de weeën begonnen, voelde ik mij dom en doodsbang, en ik wist nog steeds zeventig procent zeker dat ik deze baby niet wilde. Sylvie was niet bang en niet onzeker. Ze maakte haar wensen duidelijk aan de artsen en de verpleegsters. Geen enkele keer pakte ze mijn hand beet. Ze had me niet nodig.

Nadat ze de pasgeboren baby in haar armen hadden gelegd en het stil was geworden in de verloskamer, zei ze tegen mij dat ze onze dochter Willow wilde noemen. Ik stemde ermee in. Ze stond erop dat ik haar tweede naam zou kiezen en ik koos voor Elizabeth, naar mijn moeder.

Ik keek naar Sylvie, die met haar vinger over de wang van de baby streek. Ze raakte Willow op een vriendelijke manier aan, wat me heel bekend voorkwam.

Op dat moment besepte ik: het moederschap zou haar veranderen.

Nadat we Willow naar mijn appartement hadden gebracht, werd Sylvie rusteloos en nam haar ontevredenheid toe. Overdag moest ik werken om in ons levensonderhoud te kunnen voorzien. Maar de tijd die ik gedurende de afgelopen vier weken thuis ben geweest, deed ik mijn uiterste best om Sylvie te helpen met de verzorging van Willow.

Maar alsnog groeide Sylvie steeds verder bij mij vandaan. Ze richtte haar aandacht niet langer volledig op mij. Ze lachte niet langer naar me met haar opgewekte, stralende lach en mijn spanning nam toe.

Sylvie had, net als de meeste vrouwen, last van allerlei emoties na de bevalling. Ik schonk er weinig aandacht aan en zei tegen mezelf dat het wel zou overgaan.

Maar toen ik vanochtend, een zaterdagmorgen, onze slaapkamer binnenliep om Sylvie te zeggen dat ik haver-moutpap als ontbijt had klaargemaakt, was ze haar kleding in haar rugtas aan het stoppen. Dat tafereel trof me als een stomp in mijn maag. Ik worstelde om adem te halen. Willow lag ingebakerd in de wieg naast ons bed en begon te huilen.

Toen ik Sylvie vroeg waar ze heen ging, fronste ze vol medelijden haar voorhoofd.

‘Ik heb je altijd al gezegd dat ik niet lang zou blijven,’ zei ze.

‘We hebben samen een kind.’

Ze zei tegen me dat het niet goed zou zijn om een baby mee te nemen op zo’n lange reis. Dat reizen Willow te veel van streek zou maken.

Ik probeerde mijn paniek te onderdrukken en zei tegen Sylvie dat ze Willow onmogelijk bij mij achter kon laten.

Ze rechtte haar rug, klopte op mijn borst en vertelde me dat ik een fantastische vader zou zijn. Ik probeerde uit te leggen dat Willow het zonder haar, zonder een moeder, niet zou

overleven. Ik probeerde haar duidelijk te maken dat Willow en ik haar nodig hadden.

‘Ik zal altijd Willows moeder zijn,’ zei ze. ‘Waar ik ook heen ga.’ Ze tilde Willow op, kuste haar op haar hoofdje en gaf haar aan mij. Ze herinnerde me eraan dat ze al veel langer in Washington gebleven was dan dat ze van plan was geweest.

Ze droeg haar rugtas naar de keuken, waar ze even stilstond om een paar happen havermoutpap te nemen en twee slokken koffie te drinken. Ze vertelde me dat ze naar Canada ging met een aantal vrienden van Margo. Pas de vorige avond had ze besloten om met hen mee te liften.

Diep vanbinnen werd het steeds donkerder. De deur ging op slot. Het bordje met daarop ‘Geopend’ werd omgedraaid. Ik volgde haar naar buiten, terwijl ik Willow tegen mijn borst drukte. Bij de stoep stond een busje met draaiende motor te wachten.

Ik vroeg haar hoe ik haar kon bereiken. Ze gelooft niet in technologie.

Ze zei dat ze zou schrijven. Of bellen.

Ik vroeg haar wanneer. Wanneer zou ze bellen?

Ze had het lef om haar schouders op te halen. ‘Op een dag.’

Toen Sylvie bij het busje aankwam, keek ze achterom. Ze wierp me de vertrouwde, oogverblindende lach toe die ik in weken niet gezien had. Ze zwaaide, wierp ons een kushandje toe, wuifde opnieuw en klom toen in het busje. De deur sloeg met een klap achter haar dicht.

Vandaag houd ik me vast aan de illusie dat Sylvie van gedachten zal veranderen. Sylvie zal Willow en mij zo erg missen dat ze terugkomt.

Ik zal een manier vinden om haar over te halen om met mij te trouwen.

Maar ik kan me niet langer de luxe veroorloven om mezelf

van alles wijs te maken.

Dit zijn de waarheden die ik niet onder ogen wil zien. Mijn liefde voor Sylvie was niet genoeg om haar hier te houden. Ik ben vierentwintig, ik werk fulltime voor Bradford Schipping, ik weet helemaal niets over pasgeboren baby's en nu ben ik de enige ouder die Willow nog heeft.

En wat nog veel erger is, dit is allemaal mijn schuld. Mijn liefde voor Sylvie heeft mijn integriteit en mijn gezond verstand aangetast.

Ik kan de keuzes die ik gemaakt heb niet verdedigen. Ik kan alleen maar zeggen dat ik van Sylvie hield – dat ik nog steeds van haar houd.